

Švýcarsko aneb naše fyzikální vzplanutí

Probouzím se. Autobus právě zastavuje na parkovišti blízko historického centra německého města Kostnice. Je to první zastávka naší fyzikální exkurze po Švýcarsku. Okamžitě poznávám odvrácenou stranu hromadných zájezdů. Celá posádka autobusu, skládající se ze studentů druhých ročníků našeho gymnázia, hbitě vystartovala vstříc veřejným záchodům. „Je to zadara?“ Tato otázka se line davem. Po ujištění od naší průvodkyně, že ano, se roj „záchodkuchtivých“ zdvojnásobil. Po dvaceti minutách konečně vyrážíme na prohlídku historického jádra města. Náš velmi luxusní autobus nám k odpočinku ovšem moc neposloužil, a tak jsme všichni trochu rozlámaní. To nás ale v ničem neomezuje a po procházce listopadovou Kostnicí rychlostí světla přejiždíme do vědeckého centra Technorama. Procházím sály, které jsou plné pokusů ze všech odvětví fyziky. Výběr pokusů a jejich zpracování mě ovšem nezaujaly. Nasedám tedy zpět do autobusu a doufám, že aspoň večer si spravím náladu. Na ubytování na nás čeká typicky švýcarská večeře - francouzská polévka a italské špagety. Znavena dlouhou cestou brzy uléhám v našem útulném pokoji a už se těším na návštěvu Ženevy.

Budíček je sice dřív, než jsem čekala, ale dechberoucí výhled na zasněžené Alpy mi celé ráno zlepšil. Čeká nás přejezd do Ženevy, kde jsem poprvé úplně pochopila, že Švýcarsko je velmi drahá země: částky za BigMac menu zde jsou astronomické. Po návštěvě Ženevy, kde jsme si prohlédli Květinové hodiny, Ženevské jezero, baziliku Notre-Dame a mnoho dalšího, míříme ke zlatému hřebu celé naší exkurze - Cernu. Na recepci fasujeme průkazky se svým jménem, takže si připadám jako opravdová vědatorka. Poté se přesouváme do přednáškového sálu, kde bděle naslouchám zajímavému výkladu našeho anglicky hovořícího průvodce. V Cernu jsme se ale nečekaně zdrželi, a tak jsme museli zrušit krátkou nákupní zastávku ve Francii a URYCHLENĚ se vrátit na ubytovnu.

Čtvrtek - den vína a sportu. Dobře, abych byla upřímná, nemyslím si, že budu mít možnost tyto věci vyzkoušet. Po výborné snídani se společně s ostatními nalodím do autobusu a frčíme směr Lausanne. Tam zavítáme do Muzea olympijských her. V muzeu je mnoho zajímavého k vidění. Již jsem prošla expozice věnované historii her a teď scházím po schodech k samotným sportům. V oddělení zimních sportů najednou zpozoruji menší rozruch. Skupinka studentů hlasitě obdivuje sportovní náčiní. Zamířím tedy k nim a dávám se s Petou, zřejmě hlavní obdivovatelkou, do řeči.

Peti, co se to tady děje?

Martin Fourcade! To jsou boty, ve kterých těsně vyhrál zlato v Koreji.

Vidím, že jsi velká fanynka biatlonu...

Největší ...

Jak teď vidíš šance českého týmu na nadcházející sezónu?

Myslím, že by naši mohli uspět. Nejvíc samozřejmě sázím na Markétu Davidovou. U kluků je to dost mizerné, takže mi nezbývá nic jiného než fandit Martinovi (*smích*).

Jak si vůbec užíváš Švýcarsko?

Je to tady nádherné. Jsou tu úchvatné výhledy na Alpy a navíc Švýčari jsou velice přátelští a elegantní. Města jsou velmi čistá a udržovaná. A čas strávený se spolužáky mimo školu je vždy vítaným osvěžením.

Naplnily se tvoje představy o Švýcarsku?

Podle toho, co se o Švýcarsku říká, jsem čekala ulice dlážděné zlatem, čokoládové fontány na náměstích a Švýčary v jejich luxusních autech s rolexkami na zápěstích. V tomto ohledu jsem lehce zklamaná (*smích*).

Co se ti zatím nejvíce líbilo?

To je těžké říct. Z fyzikálního hlediska byl nejzajímavější určitě CERN, ale vzhledem k tomu, že nejsem úplně zapálený fyzik, nedokážu to úplně ocenit. U mě zatím tedy vede Ženeva, ale nejvíce očekávám od sýrárny a čokoládovny.

Zanechám tedy Peťu v jejím biatlonovém ráji a pokračuji dál. Celé muzeum jsem si prošla kousek po kousku a teď mě čeká další zastávka - vinice Lavaux. Konečně se dostávám z rušného města a návštěva klidných vinic je pro mě příjemnou změnou. Svěží vzduch, ticho a výhled na jezero – co víc si přát. Den končíme v lázeňském městu Montreaux a nahrávacím studiu kapely Queen. Průvodkyně nám dala rozchod a moje jediné přání je najít dobrou kavárnu s příznivými cenami, kde si i český student může dovolit šálek kávy. Mise splněna, teď už můžu s klidným srdcem Montreaux opustit.

Na páteční program jsem se těšila nejvíc. Ráno sice nastává poněkud smutné loučení s naší chatou, která nám byla po celou dobu našeho pobytu domovem, ale na pochmurnou náladu hned zapomínám, protože se za pár minut už budu v sýrárně Le Gruyère. V sýrárně nám rozdávají velice hravé audioguidy. Skrze audioguide k nám promlouvá kravička Třešinka, která nás seznamuje s historií a tradicí sýrařství ve Švýcarsku a provádí nás celým procesem výroby této voňavé lahůdky. Jako milovníci slaných dobrot jsou moje chuťové pohárky již uspokojeny, zatímco „sladkomilná“ část zájezdu pomyslného vrcholu dosáhne až v čokoládovně. Přijdou si zde na své vyznavači hořké, mléčné a bílé čokolády. Stejně jako ostatní obdivuji audioguidy ve tvaru čokolády, ale nejsem jimi natolik okouzlena, abych si je odnesla s sebou od autobusu.

Úchvatné hlavní město Bern si vyslouží privilegium být naší poslední zastávkou. Procházka historickým centrem končí a já opět vyhledávám kavárnu. Dnešní lov tentokrát není úspěšný a chuť jablečného punče z prášku mi lpí na jazyku po celou cestu zpátky k autobusu.

Tímto dávám definitivní sbohem Švýcarsku. Zemi bohatých, zemi hor, zemi sýru a čokolády, ale také zemi fyziky a zemi, na kterou budu mít krásné vzpomínky.

Výhled z chaty – není to krása?

Vítězné boty Martina Fourcada vzbudily vskutku velký obdiv, někteří zde strávili opravdu dlouhou chvíli.

V tomto případě jsme měly štěstí, za 5 CHF jsme dostaly kávu i s croissantem.

Jedna z mnoha našich společných fotek. Tentokrát z vinic Lavaux.

Text a foto: Tereza Kučerová, Petra Rosová, Miriam Hladíková